

Хундуни¹ насувалися. Цілий табунець гуркотів крізь пустку, здіймаючи в нічній пітьмі пилову бурю. Їхні округлі безлиці тулуби з духометалу вилискували під сріблястим півмісяцем на тлі неба, всипаного мерехтливими зірками. Менш досвідченому пілотові довелося б опановувати себе, перш ніж стати з такими до бою, але Ян Гван не розгубився. Біля підніжжя вартової вежі одразу за Великим муром він уже запускав свою хризаліду — «Дев'ятихвосту лисицю». Густо-зелена махина, заввишки як семи- чи восьмиповерховий будинок, шкребла металевими кігтями, аж земля здригалася.

Хризаліда не простий бойовий апарат, він не дарма зветься як істота, з якої народжується комаха. Ян Гван керував такою «лялечкою» не за допомогою керма чи важелів, як в електрокареті або говеркрафті. Ні, він сам *ставав* нею. Поки його смертне тіло дримало в кабіні пілота, обхопивши пілотесу-конкубіну, обрану ним до цієї нічної битви, розум подумки командував кожною деталлю «Дев'ятихвостої лисиці», нацьковуючи її на той табун, що сунув з-за обр'ю. Віддалік обабіч мчали ще

¹ Одне з небагатьох свідомих фонематичних і диференціовальних відхилень (див. також: Кунлун, ци) від відтвореної у виданні української практичної транскрипції китайської мови Надії Кірносолової, Наталії Цісар. (Тут і далі прим. пер.)

кілька силуетів хризалід, котрі перебували з ним на бойовому чергуванні.

Крізь тоненькі акупунктурні голки вздовж крісла, що були встромлені в хребет пілота, Ян Гван спрямував ци, власну життєву силу, щоб заживити нею «Лисицю». Ци — життєва сутність, яка рухає все у світі: від вигулювання паростка до спалаху полум'я й оберту планети. І черпав пілот не лише власну енергію: за допомогою ментального зв'язку через «Лисицю» смоктав ще й силу конкубіни. Розум «наложниці» не мав сили чинити на те жодного опору, бо геть потонув у духові пілота-керівника. Перед очима проминали якісь уривочки її спогадів, та він щосили намагався викинути їх із голови. Про конкубін ліпше не знати забагато. Єдине, що йому потрібно, — аби її ци взаємодіяла з його власною, посилюючи тим духотиск аж так, щоб керувати такою чималою хризалідою.

Першою до Ян Гвана підлетіла вервечка хундунів найпростішого класу: вони скидалися на величезних металевих жуків, що намагаються вгризтися в «Лисицю» й пожерти її. Уся веселка їхньої різнобарвності тьмяніла в слабкому зоряному світлі. Та деякі вже сяйнули й випустили зі своїх тулубів струмені бойової ци, подібні до вибухів світла чи тріскучих блискавок. Якби Ян Гван постав перед ними як людина, вони, здоровенні, мов домини, насунули б на нього й миттю перетворили б його на хмарку пари — та коли він пілотував «Лисицю», хундуни були замалі, щоб йому зашкодити. Хапав їх «Лисиччиними» пазурами, і його щораз пронизували сплески чужих емоцій: скорботи, жаху, люті — бурхливих, але вже застиглих. Він не знав усіх подробиць виробництва хризалід з оболонки хундунів — таке відомо хіба найбільш високопоставленим інженерам. Однак всі ті століття технічних удосконалень не зарадили

прибрати цей дефект: прохромлюючи корпус хундуна, пілоти вимушені були теж відчувати те, що відчуває сам хундун.

Пілоти не схильні балакати про таке прилюдно, але опиратися тим емоціям, що відвертають увагу, — збіса виснажлива частина бою. Ян Гван був одним із найпотужніших пілотів з нині живих саме тому, що вмів добряче від того відсторонюватися. Долаючи психічний натиск, він далі гамселив хундунів. За ним вимахували й скреготіли дев'ять хвостів, ніби дев'ять новеньких кінцівок, з лунким ляскотом віджбурюючи більших хундунів.

Ян Гван не мав до них жалю. Хундуни — космічні загарбники, які зо дві тисячі років тому зруйнували досягнення людської цивілізації та роздрібноли людство на купку окремих племен. Якби не Жовтий Володар, легендарний вождь племені, який з ласки богів винайшов спосіб будувати хризалід, цивілізація ніколи б не відновилася, а планетою вже порядкували б хундуни.

Дрони з камерами кружляли навколо «Лисиці», немов червонооки мухи. Деякі — з Армії визволення людства, решта — від приватних медіакомпаній, що транслюють битву на всі терени Хвасі. Ян Гван пильнував щосили: не можна дозволити собі схибити й розчарувати шанувальників.

— «Дев'ятихвоста лисице», у ватазі є «принц»! — долинув із динаміка в кабіні «Лисиці» крик військового стратега.

Ян Гван завмер напоготів. Хундун класу «принц» — нечастий супротивник: в одній ваговій категорії з «Лисицею». Якщо ліквідувати такого з мінімальними пошкодженнями, рештки машини можна буде вбудувати в нову хризаліду класу «принц» — або ж пожертвувати богам в обмін на якісь значні дари: наприклад,

посібники з передових технологій чи медицини. І ще перемога дала б потужний поштовх для підвищення у званні. Може, нарешті вдасться обійти Лі Шиміня, цього визнаного вбивцю, який не заслуговує на ім'я найкращого пілота зі всієї Хвасі.

Для влучності пострілу треба перевести «Лисицю» в складнішу конфігурацію.

— Сін Тянь, прикрий! — гукнув Ян Гван до найближчого товариша через пащу «Лисиці», і його ци рознесла вигук по всьому полю битви. — Мені треба трансформуватися!

— Зрозумів, полковнику! — проволав Сін Тянь із «Безголового воїна»: у його хризаліди на місці сосків світилися жовтаві очі, а рот містився там, де має бути черево.

Він тупцяв перед «Лисицею», молотячи хундунів, що кишіли довкола, величезною духометалевою сокирою. Ті гинули, розкидаючи бризки світла.

Упевнившись у підтримці, Ян Гван пропустив свою ци крізь «Лисицю» найпотужнішим зусиллям духу, на який спромігся. Кострубату зелену шкіру «Лисиці» пронизали промені тріщинок.

Хай хризалід і ладнали з решток хундунів, та вони в усіх сенсах переважали. Хундуни такі безглузді створіння, що не здатні розкрити можливості самого духометалу, з якого зроблені, щоб стати чимось інакшим, аніж округлі краплі.

А от люди здатні на децю більше.

Ян Гван уявив Висхідну Форму «Лисиці», і хризаліда стала трансформуватися. Її кінцівки стоншилися й видовжилися, талія втягнулася, а плечі розгорнулися — «Лисиця» зробилася більш людиноподібною. Дев'ять хвостів загострилися, неначе списи, тепер вони стриміли променистим віялом: саме так справжні дев'яти-

хвості лисиці розпускають хвости, аби залякати ворога. Пілот надав «Лисиці» вертикального положення: тепер його ци струменіла найпотужнішим духопотоком, і йому не бракувало контролю й точності, щоб утримувати апарат на двох ногах. Це вивільнювало передні кігті «Лисиці», роблячи їх серйозною зброєю.

Дотягнувшись через плече, Ян Гван учепився кігтем в один із хвостів-списів «Лисиці» й висмикнув його в неї зі спini. Продерся крізь розбурханий рій різномасних хундунів, аж поки відшукав екземпляр класу «принц», відтак опустився нижче та подався вперед. Спис розітнув ніч, кинувши відблиск місячного сяйва, і прохромив кругле черево хундуна — безформне, хіба що шість блаженських комашиних лапок стирчало. Духометалева поверхня луснула й розлетілася на друзки з оглушливим звуком: наче цілий склад порцеляни вибухнув і злетів у повітря. Ян Гван щосили протистояв потокові хундунової люти й жаху: його наповнене енергією ци ядро розпорскувалося й тьмяніло.

Інші хризаліди, що розкидали довкола хвилі лискучих хундунів, затюкали від захвату. Дрони з камерами дали великий план шматків луски хундунів: Ян Гван уявляв собі, як тішаться біля своїх екранів простолодини всієї Хвасі. Пілота поглинуло радісне захоплення, він видер списа з хундунового черева й відскочив у «Лисиці» назад. Проте, дарма що контакт урвався, десь на дні свідомості все ще маяли рештки чужого страху.

Тепер емоція линула від його конкубіни, немов хвиля, що накочується на берег.

Знайома мить: коли відчуваєш, що розум «наложниці» вже не повернеться до її тіла. Він тепер підсвідомо контролював у ній геть усе, аж до кожного серцевого стуку. Щойно він від'єднається, її серце спиниться, і вона відійде в потойбіччя. Інакше ніяк.

Слід розуміти, що родина конкубіни отримає непогану компенсацію. Знаючи про це, її душа безтурботно спочиватиме в Жовтих Джерелах.

Він не пам'ятав, як її звати. Намагався не тримати цього в голові. Через нього пройшло вже стільки пілотес-конкубін, що як на всіх зважати — сили геть не лишиться. А він не може дозволити собі відволікатися. Йому треба світ захищати.

Вона розуміла, на що йде. Це вона сама вирішила вступити до нього на службу.

Ян Гван зосередився на битві, шпигав і трощив решту ватаги. Шанувальники можуть засинати втішеними: їхня домівка надалі в безпеці.

Шляхетна жертва конкубіни не буде марною.

ЧАСТИНА ПЕРША

ШЛЯХ ЛИСИЦІ

Живе в горі така істота, на вигляд як лисиця з дев'ятьма хвостами, а голос її — немов плач немовляти. Харчується людським м'ясом.

Класика гір і морів (山海经)